A°. 1837. N°. 4.

DONDERDAG DEN 12den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 11 Januarij 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen dd. 10 dezer maand No. 19 is de Surnumeraire Klerk R. M. ALVARES, bevorderd tot Klerk effectief.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 11 Januarij 1837.*

(2635) Alzoo HENDRIK SAMUEL SCHOUTEN, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd te kennen gevende, dat van een onlangs aan hem bij behoorlijke Warand in allodialen eigendom en erfelijk bezit verleend perceel land ter grootte van 1000 Akkers, bij den, in het jaar 1834 plaats gehad hebbenden boschbrand, 453½ Akkers staande bosch is verbrand, de verzoekende dat aan hem de gevraagde bewijzen van het afgebrande gedeelte van dat perceel, ter grootte van 546½ Akkers, een ander stukland of bosch van gelijke grootte als het afgebrande gedeelte mogt verleend worden.

Zoo worden hierbij al degenen die mogten sustineren beter regt te hebbenden genaamde H. S. SCHOUTEN, de gelegenheid gegeven om van nu af, binnen *viertien* dagen hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* legt; zullende na verloop van dien tijd op het rekest worden gedisponeerd zoodanig als de Gouverneur Generaal zal vermeenen te behooren.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 11 Januarij 1837.*

(2636) Alzoo JAN DE JAGER Ez., in qualiteit van gemagtigde hier te Lande van H. NEIJHOFF, dewelke is executeur in den Boedel wijlen FREDRIK CRAMER, en JOHANNES MARTINUS BLES, zoo voor zich als voor deszelfs minderjarige Dochter genaamd ADRIANE CONSTANCE FEDEROWNA BLES, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van de Plantaadje *Nieuw Mocha*, gelegen aan de rivier *beneden Cottica*, af- en op de naam van den Boedel F. CRAMER en van J. M. BLES en zijne minderjarige Dochter A. C. F. BLES, te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie, ter Gouvernements Secretarij aantekening te doen, zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Tweede Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij [illegible]ements-order, dd. 5 dezer, N°. 375 [illegible], roept bij deze op

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen welke zijn, immers zich alhier, doorgaande bewijselijk opgehouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837 den vollen ouderdom van *Achtien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veerstigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijfstigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgesloten te behooren.

Zij zal hare *tweede Zitting* houden op Maandag den 16den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, en hare verzoekschriften, voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters M. N. O. P. en Q.

De voor de Commissie verschijnende zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo den 9 Januarij 1837.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

In het afgeloopene jaar zijn alhier aan *Paramaribo* ingeschreven, als:

GEBOREN: van het Mannelijke geslacht: 121 en van het Vrouwelijke geslacht 148, te zamen 269 personen.

OVERLEDEN: van het Mannelijke geslacht: 187 en van het Vrouwelijke geslacht 120, te zamen 307 personen.

LEVENLOOS GEBOREN: van het Mannelijke geslacht: 4 en van het Vrouwelijke geslacht 1, te zamen 5 personen.

Hebbende er gedurende dit tijdvak 35 huwelijks vereenigingen plaats gehad.

Aangekomene Passagiers: 97 en vertrokkene 113 personen.

Van den 1sten tot en met den 9den Januarij 1837 zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: den 1sten, Elisabeth Sophia Dietzel; *zoon*. Den 2den, Vinisi van Jacoba van Robles de Medina; *dochter*. Den 5den, Gracia da Fonseca, Echtgenoot van Abraham de Leon Jr.; *dochter*. Idem, Anna van Armand Adler; *dochter*. Den 6den, Antoinetta Wilhelmina Marquard, Echtgenoot van Arie van Velzen; *dochter*. Idem, Mary Ferrier, Echtgenoot van Hendrik Simon Abendanon; *zoon*. Den 8sten, Elisabeth Gomperts, Echtgenoot van Isaac van Lier; *dochter*. Idem, Antje Wilhelmina Elisabeth Jacobs; *dochter*. Idem, Johanna Charlotte Schutte; *dochter*. Den 9den, Sela Baano; *dochter*.

OVERLEDEN: den 1sten, Obin Henrij August Mamin; oud 33 jaren en 3 maanden. Den 2den, Badenberg van 't Land; oud 79 jaren. Idem, Hendriette Francina Meijne, wed. Johannes Walterie; oud 33 jaren. Den 5den, Lambert Albertus, zoon van Petronella van Cato van 't Ijland; oud een jaar. Den 7den, Johanna Floortje Charlotte, dochter van Saratje van der Sande; oud 2 jaren, 4 maanden en 12 dagen. Idem, Hendrina Louisa van 't Kruis; oud 37 jaren.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, het Nederlandsch-Schip *Staatsvries*. Kapt. F. Feijkes, van Baltimore, hebbende 27 dagen reis.

Den 10den, de Nd. Am. Brik *Thorn*, Kapt. Z. H. Thomas, van Boston; hebbende 60 dagen reis.

ADVERTISSEMENTEN.

PARAMARIBO, *den 11 Januarij 1837.*

De verkoop van het *PONTS-ANKER*, geadverteerd in de ter dezer Drukkerij uitgegevene Couranten van den 5 Januarij ll. n°. 2, uitgesteld zijnde, en voor alsnu zullende plaats hebben op Vrijdag e. k., den 13 dezer, zoo heeft de ondergeteekende de eer, zulks door deze ter kennisse van belanghebbenden te brengen.

De Havenmeester,
R. H. ESSER.

De Heer CHRISTIAAN GOTTFRIED FRIEDERICH SCHREIBER, door het *Collegium Medicum*, als *CHIRURGIJN* in de Divisiën geadmitteerd zijnde, zoo wordt hiervan bij deze, aan de belanghebbenden kennis gegeven.

Paramaribo den 11 Januarij 1837.
De Scriba bij het Collegium voorn.,
JOHs. ABRAHAMSZ.

(2640) Op Woensdag den 18den dezer des nademiddags om 4 uren, zal de Vendumeester M. A. KEIJSER, ten Sterfhuize van den Heer C. W. BOONEN, met den verkoop van deszelfs Nalatenschap continueren; zullende op dien dag worden verkocht: fraai *GOUD* en *ZILVERWERK*, alsmede vreemde *MUNT SPECIEN &c.*

Paramaribo den 11 Januarij 1837.
M. N. ARLAUD.
2de Commies.

(2637) De ondergeteekende, als *ab-intestato* Erfgename van derzelver Zoon L. J. MEIJERHOFF, roept bij deze op al de genen, welke vermeenen deugdelijke vorderingen te hebben ten laste des overledene, om zulks binnen *veertien* dagen op te geven aan de Heeren M. N. ARLAUD en J. J. ENGELBRECHT.

Paramaribo den 10 Januarij 1837.
ELISABETH MEIJERHOFF.

VERMIST

(2633) Eene *KOE*, van ligt bruine kleur, en met gezaagde *hoorns*, die dezelve te regt brengt bij de ondergeteekende, zal het gewone vanggeld genieten.

Wed. D. B. JACOBS,
geb. SOESMAN.

DE SLAG BIJ WOERONG.

(*Vervolg van N°. 3.*)

De Gravin Isabella van Vlaanderen en de beide gebroeders Luxemburg, benevens de Aartsbisschop en Reynald, en eindelijk Adolf van Nassau met de meesten zijner Graafelijke strijdgenooten waren echter elkander bij Falkenberg aangekomen. De Hertog van Brabant intusschen lag te Utrecht op de loer, ten einde de gelegenheid tot eenen dagtijgen slag afte wachten. Terwijl tusschen Gelder en Tarzambung zelfs wegens Limburg eenige verdeeldheid ontstond, en daardoor de zedelijke kracht van het verbond verzwakt werd, verwoestte de Heer van Heynsberg, die eenen hevigen aanval op zijne rotten afgeslagen had, het overrijnsche grondgebied, vooral van Duin en Keulen, terwijl aan de zijnen, die op buit belust waren, aan deze zijde bijna niets meer over gebleven was. De Graven van der Mark en Moza, als mede de schout benevens eenige der voornaamste burgers uit Aken, leidden vooral thans de opmerkzaamheid van Brabant op het slot Woerong, als het middelpunt van talrijke roofbenden, aan wier gruwzaamheden en afpersingen de gansche omtrek bloot gesteld was.

Men nam dus het besluit, dit next tot wat prijs ook te bemagtigen.

De Aartsbisschop hiervan onderrigt, riep zijne vrienden en vasallen op, tot spoedige hulp, en deze bedekten ook aldra den oever der Erve met hunne krijgsbenden. Na dat Heer Siegfried nog met vele plegtigheid eene hooge mis gedaan, dat God des vredes om wraak over zijne vijanden aangeroepen, de overwinning vooraf verkondigd, en over Hertog Johan en desselfs krijgers eenen zwaren kerkban geslingerd had, stelde zich het legertje in beweging, in de rigting van Woerong.

De eerste afdeeling werd door den strijdhaftigen Prelaat in persoon aangevoerd; de Luxemburgers stonden aan de spits der tweede; de derde had tot aanvoerder G. Raynald. (6)

De Hertog van Braband had door zijne verspiaders de nabijheid der vijanden vernomen, en in de vroegte bevel gegeven om optebreken. Hij zelfs voerde de eerste linie aan; het bevel over de tweede werd den Graaf van Loos, en dat over de derde aan Adolf van Mons opgedragen. Godfried van Braband, de Graaf van St. Pol en anderen reden aan der Hertogs zijde. De meesten der vroeger reeds opgegevene Graven en Edelen waren met den meesten spoed aangekomen en mede in de linien getreden; behalve dezen, nog van Perweys, Vianen, Isoloigne, Liedekerke, Diest, Woelheim, Walcourt en anderen. Men zag de vanen van Brussel, Antwerpen, Leuven, Thienen en andere steden sierlijk getooid nevens die der Edelen wapperen.

Voor dat de strijd begon, sloeg Hertog Johan naar oude zeden, nog eenige dapperen tot ridders, en hield vervolgens in hoogdravende bewoordingen eene aanspraak tot zijn volk, waarin hij hoog opgaf van de oude dapperheid der Brabanders en derzelver roemvolle herinneringen. Het krachtigste wekte wel de overweging, dat zij, van den vaderlandschen bodem verre verwijderd, thans slechts de keuze hadden van te overwinnen of te sterven.

Het heir stond geschaard in eene vlakte vol moerassen, en poelen; Bierbeek rade dus den Hertog tot voorzigtigheid, doch deze, den vijand in het oog gekregen hebbende, was niet in staat zijnen ontembaren moed langer te beteugelen. De Aartsbisschop had, zoodra hij den vijand genaderd was, halt gemaakt, en alle drie de afdeelingen des legers in eene enkele linie van slagorde geschaard. Doch onder zijne lieden heerschte groote overijling, en door de begeerte, welke bij allen te gelijk plaats vond, om het eerst den Hertog te vangen of te dooden, verzuimden zij de eenige voorwaarden onder welke het hun mogelijk werd hem te overwinnen. De gebroeders van Luxemburg, hun noodlot vooruitziende, zagen maar al te wel de tegenwoordige en toekomstige misslagen in, en ook andere ridders voorspelden niet minder een ongelukkig einde.

Arnold van Ische en Arnold van Heusden, door ouden haat tegen de Luxemburgers gedreven, openden de bloedige reijen, en wierpen zich met groote onstuimigheid op den vijand. De eerste schok was vreeselijk en voor de Brabanders ongunstig, een geheele rei viel onder de zwaarden der bondgenooten. Hunne vijanden hielden desniettemin stand; de verslagene of gedoode rotten werden spoedig door anderen bedrongen, en geene gedachte aan vlugt kwam bij hen op, hoe hoog ook de nood moge stijgen. Daar vielen Diederik van Heusden, Herthout van Mechelen, Wilhelm van Leere, Godfried van Wesenbeim en van Beusekom, vriendschijnelijk doch het waand van Nassau door bloed, niet zonder twijfel zijn deze de vijf ervaren, welke hij in het gevecht had gelagen. De Graven van Luxemburg hieuw zich door alles heen, wat hen in den weg stond, en zocht met hunne vrienden tregel voor anderen, de beide Brabandsche Vorsten op. Hij stiet het eerst op Godfried, die hem schier van pas ontweek; dan stond hij den Hertog zelfs. Om diens persoon was thans de strijd het hevigste. Johan werd door eenen schildknaap van Graaf Woulest van Wees, hoewel niet gevaarlijk, in den arm gewond. Walram de la Roche stond zijnen broeder getrouw bij, en verrigte wonderen van dapperheid; doch door de overmagt overweldigd en met wonden bedekt, viel hij eindelijk, als een der eersten onder de voornaamste hoofdleiden der bondgenooten. (7) Herrot van Hallois, aan zijne zijde strijdende, werd gevangen genomen, doch stierf weldra aan zijne wonden. Toen Luxemburg zijnen broeder vallen zag, en tevens zijne banier in handen des vijands ontwaarde, stormde hij met nieuwe kracht op den Hertog aan, door vertwijfeling niet minder dan door grimmigheid gedreven. Nu werd de strijd verward en twijfelachtig; Johan geraakte andermaal in gevaar, dewijl hem zijn strijdros door een' ruiter des Graven onder het lijf gedood werd, doch hij besteeg oogenblikelijk een ander. Ook de heirvaan van Braband geraakte in gevaar, want derzelver drager lag bereids daarmede op den grond geworpen, toen Nicolaas van Ouden en Woulest van de Cappelle ter hulpe ijlden, het heiligdom redden, en tot het einde van den slag standvastig verdedigden.

De Hertog reed nu naar dien kant, waar zijne troepen tot dusverre de meeste voordeelen behaalden; hij stelde zich aan derzelver spits en ondernam eenen nieuwen, zoo geweldigen aanval, dat hij midden onder de vijanden geraakte, en hem ook ditmaal zijn strijdros gedood werd, zoodat hij ter aarde storte. Zijn volk droeg hem een weinig ter zijde, tot hij zich eenigzins hersteld had; daarop besteeg hij het paard van zijnen schildknaap. De Luxemburgers zijnen helmbosch niet meer ziende, zochten reeds, wanende den vijand gedood of gevangen, dezelve weldra schitterde zijne onoverwinnelijke standvastigheid zijnen vijanden van nieuws weder, als een onheil brengende ster, in de oogen. Eene onbeschrijfelijke woede maakte zich van den Graaf meester, vooral toen hij zijne banier door Jan's eigene vuist neder geworpen zag, en hij rustte zich tot eenen persoonlijken aanval op hem af, in de hoop, door zijnen dood zich van de zege te verzekeren.

Beide vorsten vielen nu zoo geweldig op elkander aan, en hieuwen van weerskanten zoo dapper op elkander in, dat het vuur uit hunne harnassen sprong; eindelijk stootte het paard des Graven neder, door wonden afgemat; Luxemburg, onvervaard, omvatte met kracht den hals des Hertogs, en trachtte hem van zijn paard te rukken. Doch: daar door deze beweging de Graaf zelf een weinig in den zadel wankelde, maakte een Brabander van dit oogenblik gebruik, sprong op hem toe, en doorstak hem lafhartig van achteren. De edele held zonk terstond dood op zijn ros neder. De verraderlijke moordenaar heette ridder Woulert van den Bindomme. Toen de grootmoedige Hertog dit bemerkte, riep hij vol innerlijke ontevredenheid uit: »Ridder, wat hebt gij gedaan? Gij hebt den dapperaten man van het geheele vijandelijke leger vermoord!" Woulert verontschuldigde zich met het gevaar des Vorsten.

Behalve den graaf van Luxemburg werden nog vele andere ridders gedood; onder anderen zijn natuurlijke broeder, Hendrik van Houfalize, en Baudewijn.

Intusschen was ook de aartsbisschop Siegfried op de Brabanders ingedrongen. Van zijnen houten toren af, dien hij op een grooten wagen naasleepte, en op welken het Keulsche vaandel wapperde, waagde hij verscheidene nadrukkelijke aanvallen. Doch de broeder des hertogs, Godfried van Aerschot, en de twee zonen van den graaf St. Pol dreven hem dapper terug. Toen de samengedrevene boeren des graven van Mons, welke alleen hunnen pieken tot hunne verdediging hadden, het vreeselijk geordende, naar overwinning dorstende heir der vijanden zagen, ontzonk hun alle moed tot strijden; snel trachtte hen een monnik, die mede aan den slag had deel genomen, nogmaals door de leus »Berg-Romerick!" te ontvlammen; doch daar zij op het enkele geroep, het mogt dan komen van waar het wilde, er blind op in hieuwen, zoo veroorzaakten zij onder vrienden nog meer schade, dan onder de vijanden.

Intusschen was eene afdeeling Brabanders, verstrekt door Keulsche hulpbenden, over eene gracht getrokken, en den Aartsbisschop in den rug aangevallen. De Graaf van der Mark ontwikkelde insgelijks eene groote werkzaamheid. Het grootste gedeelte van zijn volk, van voren en van achter in de klem zijnde, begaf zich op de vlugt. De Aartsbisschop, wien den pas tot vlugten was afgesneden, en die door een paanschen schrik bevangen werd op het denkbeeld, van in de handen zijner aartsvijanden, de Keukaars te zullen vallen, besluit sich aan Graaf Godfried van Aerschot over te geven: doch de groote menigte van gedoodde paarden en gewondde krijgers stremde hem den weg. De Graaf van Mons intusschen, die hem met de snelheid der bliksems op de hielen zat, nam de gelegenheid waar, om sich voor eigene rekening van hem meester te maken. Negtans drongen Godfried en de zonen van St. Pol op de uitlevering des gevangenen aan, onder voorwaarde, dat hij nadernand slechts met algemeene toestemming der gezamenlijke krijgsoversten zoude mogen in vrijheid gesteld worden. Na dat zij hunnen wensch verkregen hadden, spoedden zij zich met den prelaat naar de overzijde des Rijns, ter plaats te Mehlem in de Keulsche goed te bewaren.

(Vervolg en slot in een volgend Nummer.)

(6) De Brabandsche Sidonius Isidorius roept met poetisch-uitgevolgde overdrijving uit:

„Nostina cum signis numero comprendere non est
Tam varias gentis, magno vel Caesare digna
Exercitu videbantur, tremit excita terra tumultu.

(7) Hetwelk groote schande aan de vijanden toebragt, want hij was de grootmoedigste Heer van de geheele bende. Beschrijvinghe van Lotrijke en Brabant. T. II.

GEDACHTEN.

Twee dingen hangen aan elkander, ontwikkelen zich somtijds aan, als de magneet het ijzer: *yver* en *onverstand*.

Hoe uitstekelijk ! alke verhoogde werking des geestes geeft aanleiding tot overdrijving; wie kan, wanneer hij van alle zijden voortgezweept wordt, steeds waken, dat hij niet over de fijne grenslijn heenvliege: te weten: verstandige ijver! Loop van eenen steilen heuvel af, terwijl beneden uwe vrienden u wachten, en toeschreeuwen, hoe gij sneller loopt, hoe beter; — zult gij dan in de volle maat ophouden? — het ware misschien toch beter; want, mogelijk loopt gij in drift, uwe vrienden omver, en valt zelve op uw gezigt, en u wacht eene dubbele overwinning, in plaats van eenen hartelijken welkomstgroet.

Laat ons ijveren met verstand, en anderen niet omver loopen.

In den hemel zal het alles groot en goed zijn; er laat zich dus gemakkelijk, bij wijze van ontkenning (*via negationis*), bepalen, wat er *niet* zal zijn: b. v. niets groots dat niet tevens goed is; niets, dat naar schijn of leugen zweemt; niets, dat goud heet, maar koper is; niets dat deugd heet, maar geveinsdheid is. Nu zie ik alreeds versteld, wanneer ik bedenke, wat er dan met onze zielen nog gebeuren moet, om voor al dit positive groote en goede vatbaar te zijn; daartoe zijn menschenkrachten wel ontoereikend.

Ik heb eens eenen arme in gescheurde kleederen gezien, die zwijgend eenige rijken in fijne kleederen voorbijstapte en niet omzag; — de rijken bleven verwonderd staan, en dachten: zal hij niet om eene aalmoes vragen? — maar de arme ging stil zijnen weg. Toen zeiden de rijken: dat is zonderling! waarom vraagde hij niet om eene gave, wij zoude dezelve niet geweigerd hebben! — maar geen der rijken liep den armen achterna, en herhaalde deze woorden — waarschijnlijk liep de arme te *schielijk*.

Aan een groot, breed, hoog gebouw, zag ik eens een zeer klein uithangbord, — en eenige straten verder, aan een klein bouwvallig huisje, een zeer zwaar en bond geschilderd bord — en ik dacht: groote, edele menschen behoeven *zekere uithangborden* niet; maar kleine en nietige adamskinderen mogten het ten goede houden, dat zij door een opperend bord in het oog der voorbijgangers trachten te vallen, om toch niet geheel en al over het hoofd gezien te worden.

Te PARAMARIBO, bij J. ENGELBRECHT.